Õige ehmatust täis kargas Kaarel tagasi, otse Pardi-Leenu sülle, kes omas hädas Annist kinni hakkas — nii koliseşid köik kolmekesti pörmandale. Selsammal silmapilgul astus Liisa ema tuppa. — „Noh, seda ma pian ütlema — see Karla on tõest käest ära," ütles ta naerdes; wast ürikese aja eest lükkas ta mind ümber, nüüd on ta koguni kahe kimpu sattunud!"

„Ma reisin homme!" hüüdis Kaarel üsna segaselt, kui oli ülestõusnud ja tüdrukutega leppingut teinud.

„Minu pärast," ütles Rau-Anu, „aga naljakas reis see küll saaks olema, kui sa iga wersta takka mõne wastu tõukad ja komistad!

Aga Kaarel jäi kindlast oma ettewõtmise juure. — — —

Juba teisel päewal näeme maailma rändajat teel. Enne päewa tõusu oli ju jalul. Et tähtjas päew oli, sündis ka mõne aja takka silmi pesta. Kuiwatamine sündis särgi warrukaga — seda kuiwatas kuue warrukas — käsi peseb kätt ja warrukas kuiwatab warrukast. Siis ta oli emast teele seadnud — õige hea suur kimp oli t'al selga wõtta, taskus tubli rahapung. Nii läks Kaarel teele, nii ta oli kolm wersta ärakäinud. Seal hakkas talle wõeras wald wastu tulema. Siit saadik ep olnud tema jalad weel mitte ulatanud.



Üsna hale meel tuli ta peale. Korraga hakkas rahet sadama. See kiheles enam t'al silmnäus, kui t'al meele päraşt oli. Eemal nähti üks kogu liikuwat — suurem kui üks tõlla hobune. „Ega see ometi piaks üks karu olema," mõtles teekäija natuke aralt. Seal jooksis metsaline lähemale ja sai ikka — pisemaks. Nõemuga nägi nüüd Kaarel, et see muud ep olnud, kui üks wähemat tõugu õuekoer. Süda läks tal kergemaks ja juba hakkas ta lustilikult laulma, kui nagu kogematta käega tasku külge puutus — rahapunga enam olemasgi! Kuidas see tulnud? Suures hirmus jooksis tagasi — pool wersta oli ta ähkides ja puhudes jooksnud, seal leidis õnneks oma kalli raha — ep olnud ju wähem, kui 130 rubla ja mõni kopik pealegi. Ehmatuseşt ja jooksust üsna wäsind istus Kaarel tee äere kiwi peale maha. „Kes teab, mis teised kodu teewad," ümises ta isieneses; „oleks ma parem ometi koju jäenud." Seal kõlas, nagu tutaw heal: „Karla!" — Ta wahtis ümber, ei inimese hinge kusagil. Sügawas mõttes wahtis ta maad. Jälle hüüdis teiselt poolt küljest üks teine heal: „Karla!" — „Mis tondi lugu see on," pomises Kaarel, „kes hüüab mind?" Juba jälle üks kolmas heal: „Karla!" — Kange wärin käis meie julge maailma reisijal läbi keha. Aralt wahtis ta ümber

Eesti-maa rahwa Kalender 1889, lk. 28